

UKA2026/361
20.10.26
Mimi Karlsen

Forslag til forespørgselsdebat om, hvorvidt personer, der efter udlændingereglerne skal have opholds- og arbejdstilladelse, kun bør kunne arbejde i Grønland i en begrænset periode, om tilladelserne samlet bør kunne begrænses til fire år og knyttes til en bestemt arbejdsgiver og stilling, samt hvordan medfølgende familie og overgang til permanent ophold bør begrænses.
(Medlem af Inatsisartut Pele Broberg, Naleraq)

I Inuit Ataqatigiit mener vi, at alle i vores land, der kan arbejde, skal arbejde. Vi værdsætter stadig den gamle leveregel: Den, der ikke arbejder, skal heller ikke spise. Vi har naturligvis forståelse for, at et menneske, der er sygt, kan have en begrænset arbejdsevne. Alligevel bør nogle arbejdspladser kunne tilbyde kortere arbejdstid og lettere opgaver, så den enkelte kan arbejde efter sine evner.

Vi mangler arbejdskraft i daginstitutionerne, på alderdomshjemmene og mange andre steder. Vi ønsker alle, at det først og fremmest er vores egne landsmænd, der bliver ansat. Vores ældre og vores børn skal betjenes af mennesker, der kan tale grønlandsk. Derfor skal vi fortsat arbejde for, at alle hænder kommer i arbejde.

Vi skal hjælpe vores medborgere, der ikke kan arbejde, til at blive i stand til det. Vi skal skabe muligheder for, at vores unge, som ønsker at arbejde efter skoletid, kan komme i arbejde. Måske er vi også nået dertil, hvor vi må organisere, at vores uddannelsessøgende arbejder eksempelvis i daginstitutioner eller på alderdomshjem efter undervisningen.

Vi mangler arbejdskraft i en sådan grad, at vi er nødt til at overveje alle muligheder. Skal vi fortsat lade vores uddannelsessøgende få betaling om sommeren uden at skulle arbejde, selv om de godt kunne arbejde? Bør vi ikke skabe mulighed for, at vi kan fortsætte med at arbejde skattefrit, selv om vi modtager alderspension? Lad os drøfte alle disse muligheder, for vi har brug for at få alle hænder i arbejde. Vi kan jo ikke nøjes med at råbe: Udlændingene tager vores arbejdspladser!!! Vi skal selv gøre arbejdet med at hjælpe mennesker til at kunne arbejde og udvikle gode arbejdsvaner. Enhver, der sætter sin fod her i landet, bør have pligt til at bidrage til vores land.

Derfor takker vi i Inuit Ataqatigiit Pele Broberg fra Naleraq for hans debatoplæg.

Han begrundet det med, at tilkaldt arbejdskraft skal arbejde her i en begrænset periode og ikke være en permanent erstatning for uddannelse og ansættelse af herboende.

I Inuit Ataqatigiit mener vi, at vi selv skal lovgive her i landet.

Først og fremmest skal vi selv lovgive om, hvem der kan komme hertil fra andre lande for at arbejde. I dag ligger det under dansk lovgivning hos Udlændingestyrelsen. Det er dem, der registrerer personer, som kommer udefra for at arbejde, og afgør, om de må opholde sig midlertidigt i vores land, og hvornår de skal rejse hjem. Det ansvar skal vi selv overtage. Derfor opfordrer vi fra Inuit Ataqatigiit til, at arbejdet sættes i gang hurtigst muligt.

Vi mener også, at loven om regulering af arbejdskrafttilgangen til Grønland skal ændres. Her står følgende:

§ 6. Kommunalbestyrelsen afgør, om der kan meddeles tilladelse efter § 5. Tilladelse skal meddeles, hvis kommunens arbejdsmarkedsforvaltning ikke kan anvise en grønlandsk arbejdstager eller en person med særlig tilknytning til Grønland, som har de uddannelsesmæssige kvalifikationer, der kræves til stillingen.

Stk. 2. Tilladelsen kan meddeles for en bestemt periode.

Stk. 3. Tilladelsen anses for meddelt, hvis arbejdsgiveren ikke har modtaget anden besked inden 14 dage efter ansøgningens indgivelse.

Stk. 4. Naalakkersuisut kan i særlige tilfælde fastsætte en kortere frist end den, der er nævnt i stk. 3.

I Inuit Ataqatigiit mener vi, at det er for nemt at få tilladelse til at hente udenlandsk arbejdskraft, når tilladelsen betragtes som givet, hvis kommunalbestyrelsen ikke har svaret inden 14 dage. Derfor kan der blive hentet for mange udenlandske arbejdstagere hertil.

I Inuit Ataqatigiit ved vi, at der er arbejdsløshed nogle steder på kysten. Derfor kunne man eksempelvis skabe mulighed for, at en person fra Nordgrønland arbejder i Maniitsoq i 14 dage, derefter er hjemme i 14 dage og så tager på arbejde igen. Hvis vi kan stille boliger til rådighed for udlændinge, kan vi også stille boliger til rådighed for vores egne landsmænd. Den slags ordninger skal udvikles. Det kunne også være en mulighed at tilbyde bolig til nogle af de mange grønlandere, der er flyttet til Danmark, så de kan komme hertil for at arbejde, mens de fortsat bor i Danmark. Vi må søge efter muligheder, og det skal vi samarbejde om.

For os, der er ved at blive ældre, har det siden vores ungdom været et krav, at vi skulle kunne tale dansk, hvis vi ville uddanne os eller have et arbejde. Nu, hvor mange asiater bliver ansat uden at kunne tale hverken dansk eller grønlandsk, kan vi føle os ført bag lyset. Vi fik jo indtryk af, at kun dansktalende kunne bruges. Men nu viser det sig, at vi godt kan ansætte folk fra andre lande.

Det er efterhånden kommet dertil, at ældre, som ikke taler engelsk, ikke har nogen at spørge, når de går i butikkerne.

Sådan skal udviklingen ikke være i vores land. Lad os derfor løse vores opgaver: Vi er nødt til at lovgive og få alle, der kan arbejde, i arbejde.

Vi takker for muligheden for at komme med vores bemærkninger til debatoplægget.